

Ingen begærede Ordet.

Lovforslagets *Indhold* (se Tillæg C.) og dets *Overgang til tredje Behandling* vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 10 af 23. Januar 1903 om en Statstidende.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 677, Udvalgets Betænkning i Tillæg B.).

Udenfor Betænkningen var intet Ændringsforslag stillet.

Formanden: Til denne Sags Behandling nu kræves Tingets Samtykke. Jeg anser dette Samtykke som givet, hvis ingen udtaler sig derimod. (Ophold). Samtykket er altsaa givet.

Lovforslagets Paragraffer, det stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til tredje Behandling sættes til Forhandling under eet.

Ordføreren (J. Pedersen): Der kan ikke være Tvivl om, at et Bladforetagende som Statstidende maa kunne administreres saaledes, at det ikke blot kan betale sig, men ogsaa give et passende Overskud. Der er jo ikke et Blad i Landet, der arbejder under saa heldige økonomiske Forhold som Statstidende. Der kræves ingen Udgifter til Redaktion, for der er intet at redigere. Største Delen af Bladet er opfyldt af betalte Bekendtgørelser, og Statstidende er ikke stillet i saa Henseende som alle andre Blade, der i Aarets Løb ere nødte til at afskrive en Del af deres Tilgodehavende for Annoncer, enten fordi den vedkommende, der har averteret, ikke længer er i Stand til at betale, eller fordi han slet ikke er til at finde. Statstidende kan derimod være sikker paa, at Betalingen gaar ind. Naar den desuagtet ikke har betalt sig og endnu mindre har givet Overskud, er Grunden, som nævnt i Betænkningen, hovedsagelig, at Abonnementsprisen er lav, at Priserne paa Bekendtgørelser i Forhold til Priserne nu om Stunder ogsaa ere lave, at der udsendes et meget stort Antal Frieksemplarer, for hvilke der oven i Købet maa be-

tales Porto, samt at endelig Statstidende trykkes paa særdeles dyrt Papir. Hvad Abonnementsprisen angaar, fastsættes den jo af Ministeren i Henhold til Loven af 1903. Det er ogsaa Ministeren, der bestemmer, hvilke Bekendtgørelser der skal kunne optages gratis, og hvilke Myndigheder der skal have Bladet frit tilsendt, „samt“ — som det hedder i Loven af 1903 — „hvad der vil være at foretage for at lette Almenheden Adgang til at faa Kendskab til Bladets Indhold“. Jeg tænker, at det er denne sidste Bestemmelse, der har været medvirkende til, at Abonnementsprisen er bleven sat saa lavt, 1 Kr. Kvartalet, hvilket jo ikke er meget for et Dagblad. Nogen meget stor Betydning har det dog ikke, fordi Abonnenternes Antal ikke har været stort, i 1910—11 var det gennemsnitlig for de 4 Kvartaler 1437, og om de betale nogle Øre mere eller mindre, spiller jo ikke nogen stor Rolle. Derimod har det den største Betydning for Statstidendes økonomiske Stilling, at der uddeles saa mange Frieksemplarer. Efter hvad der er oplyst i en Skrivelse, vi have faaet fra Ministeriet, og som medfølger som Bilag Nr. 2, har man hidtil sendt Frieksemplarer portofrit gennem Postvæsenet, bl. a. til Rigsdagsmændene, samtlige Sogne- og Byraad, Amsraadene, Amterne, alle By-, Herreds- og Birkekontorer, Lægds mændene, Provster og Bisper, Toldkontorerne, danske Gesandter og Konsulater i Udlandet samt til alle Centraladministrationens forskellige Afdelinger. Det er løbet op til 4,100 Eksemplarer, altsaa næsten 3 Gange saa mange Frieksemplarer som betalte Eksemplarer. Dersom man regner efter, vil man finde, at disse 4,100 Frieksemplarer have kostet Staten at betale til Trykkeriet ca. 43,000 Kr., hvortil saa komme Postpengene, som ere Betaling for at faa dem sendt til Adressaterne, hvilket har udgjort omtrent 6,000 Kr. eller mere end Abonnementsindtægten af de bestilte Eksemplarer. Disse Frieksemplarer have tilsammen medført en Udgift paa ca. 49,000 Kr., altsaa omtrent 50,000 Kr. Det er jo givet, at hvor det drejer sig om et Blad, der bærer sig saaledes ad, der uddeler saa mange Frieksemplarer, kan man ikke undre sig over, at Balancen bliver daarlig.

Dertil kommer saa, at Papirprisen er uforholdsmæssig høj. Den er, efter hvad der er oplyst, 40 Øre pr. kg, og den er, som der er gjort opmærksom paa i Betænkningen, hen imod det dobbelte af, hvad man i Almindelighed betaler for